

1. Savremena putopisna proza došla je posle sjajne putopisne proze Isidore Sekulića, Jovana Dučića, Miloša Crnjanskog, Rastka Petrovića i Desanke Maksimovića. Putopisna proza ni ranije ni sada ne može bez svog unutrašnjeg središta. Kao što je Njegoš u jezgru Nenadovićeve "Pisama iz Italije" a ne Italija, tako su poredjenja sa zavičajnim predelima i ljudima unutarne središte putopisa "Praznici putovaja i "Snimci iz. A vajcarske" Desanke Maksimovića. Kod Crnjanskog je bitno - sumtraističko spajanje daljina i načelo suprotnosti (obale reke Arno i obale Save; Bogorodičini hram u Pizi i. Visoki Dečani).

2. U lepoj domovini Lučice Srba", putopisnoj priči Miće Cvijetića, unutarne središte takođe im privlačnu snagu. To je svega, poštovanje lučičko-srpskog naroda i njegovih kulturnih i naučnih institucija u borbi za održanje nacionalnog bića da ne nestane u nemačkom moru. Ta čila kucavica je na svim stranicama putopisa.

Ali ima još nešto, druga strana medalje, druga strana unutarne središta. Oseća se implicitno podrška svom narodu da ne klone pred vetrometinama na Balkanu. I našem narodu /južnim Srbima/ neophodno je čuvanje i snaženje nacionalnog bića... da ne klonemo, ni pred alama ni pred vranama.

3. Rad na održavanju lučičkosrpskog nacionalnog bića, nezamisliv je bez kulturnih institucija, naučnika, pisaca i umetnika. akcentovan je u putopisu Miće Cvijetića. Naš putopisac je prokrstaro Lučicu i studiozno ulazio u delatnost institucija, kao što su: Srbski dom, Srbski muzej, izdavačka kuća "Domovina", Smolerova knjižara, centar književnog života, Matica srpska /mačica serbska/, časopisi "Rozlad" /Odjek/ i Pomjo /Plamenačak/ za decu, redakciju dnevnog lista, a posebno je istakao rad na čuvanju jezika, a naročito filologa.

4. Susrete sa piscima i naučnim radnicima Lučice, autor je opisao jednostavno, ali su opisi jasni, autentični i što je glavno, uvek od jakog utiska. Zadovoljstvo je iz putopisa videti skromne i uporne Lučičke Srbe, zadovoljstvo je čuti kako kuca srce našeg putopisca ushićeno njihovom borbom za održanje nacionalnog bića, nacionalne kulture i jezika.

5. Nema dobrog putopisa bez kontakta sa ljudima (to je učio od Desanke). Miće Cvijetić prijateljuje sa lučičkosrpskim piscima, kulturnim radnicima i naučnicima, vodi dijaloge i u Institutu i u izdavačkoj kući i u knjižari... i u kafani. Njegovi susreti sa lučičkosrpskim piscima pravi su portretni medaljoni: Marko Mečkank, Mjerčin Felker - predsednik Mačice serbske, Beno Budar - pisac za decu i odrasle.

Da zaključim. Putopis Miće Cvijetića "U lepoj domovini Lučičkih Srba" ide u dragocena ostvarenja naše proze i po svom studioznom pristupu fenomenu Lučičkih Srba i po toplom, prisnom putopisnom pripovedanju.

Miloš Petrović

Đ°ĐµĐ»ĐµĐ½Đ° Đ,Đ³Ń€Ń'ĐµĐ²Đ,Ń

Đ°ŃfĐ±Đ,Ń°Đ°Ń,Đ° Đ,Đ,Đ'Đ,Ń› Đ³Đ³Đ²Đ³Ń€Đ,

Đ°ĐµĐ»ĐµĐ½Đ° ĐŃ€Đ,Ń,ŃfĐ½Đ³Đ²Đ,Ń›

Đ°ĐµĐ±Đ³ŃŃ°Đ°ĐĐŃĐµĐ²Đ,Ń›, ĐœĐ,Ń›Đ°Đ'Đ²Đ,Ń°ĐµŃ,Đ,Ń›, ĐœĐ,Đ»Đ³Ń°ĐŃµŃ,Ń€Đ³Đ²Đ,Ń›Đ,Đ°ŃfĐ±Đ,

